

вика: пристигна! и почака докато старецътъ съ мъжа изкачи тритѣ каменни стѣпала.

Ала щомъ вратата на двора се затвори подире му, божекътъ захвърли посъха, изправи яка и стройна снага, затече се къмъ леглото на болния. Тамъ се бѣха струпали всички богомили. Още при пръвъ погледъ гостътъ разбра, че на момъкътъ не може вече да се помогне. Той поздрави съ леко кимване людетѣ, които се бѣха набързо извърнали къмъ него и имъ направи знакъ да не се смущаватъ отъ пристигането му. Само единъ тънъкъ, черноокъ момъкъ се отдѣли отъ другитѣ и го отведе къмъ най-тъмния и самотенъ ѳгълъ на стаята.

— Отъ три дни те чакамъ тука! Очитѣ ми се изгледаха. Боехъ се да не би да сѣ тѣ пипнали като Шишмана...

— Какво има, Витлееме — попита тихо Добромиръ — какъ сѣ нашитѣ въ Търново? Вестъ имамъ ли отъ тѣхъ?

— Да. Тъкмо за това те диря . . . — пошѣпна Витлеемъ — нося ти писмо отъ Белослава. Даде ми го и каза: Живъ или мъртавъ ще го подиришъ, ще го намѣришъ... Кажи му, че ще го чакамъ . . . Ако би ще и двадесетъ години още да чакамъ . . . А Борилъ е казалъ, че ако се завърнешъ и примиришъ съ него, ще ти опрости всичко и ще ти даде Крънското проныатство . . .

Добромиръ навѣси вежди. Въздъхна дълбоко. Поглади съ ржка гъсто обраслото си, нечисто лице. Изведнѣжъ той трепна, направи знакъ на брата си да мълчи, отправи взоръ къмъ одъра. Следъ това колѣнчи заедно съ Витлеемъ.

— Ето молитвата, която Исусъ Христосъ донесе на свѣта и която предаде на добритѣ люде . . . — се разнесе високо и чистъ гласътъ на Бдинския дѣдецъ.

— Приемамъ я отъ Бога . . . отъ васъ . . . и отъ . . . църквата . . . — пошѣпнаха истиналитѣ бѣли устни на умиращия.

Два пѣти наредъ богомилитѣ казаха заедно съ него гласно „Отче нашъ“.

Дѣдецъ Петъръ накура да поизправятъ малко болния, да постелятъ предъ него чиста бѣла покривка. Сложи